

Arnhem, 3 april 2022

Lieve Joost,

Terwijl de maartse sneeuw
op tulpenboembloesems viel,
las ik hoe jij op een Siciliaans eiland
visjes met gedichten ving

en plots verlangde ik hevig
naar meer poëzie in mijn leven.

Maar mijn agenda stond vol met zoomvergaderingen.

Een van de meer hardnekkige symptomen van COVID-19
en eentje die vrees ik chronisch zal blijken,
is de digitale bijeenkomst

zeker

het is een praktische en efficiënte manier om afstanden te overbruggen
- een internetverbinding is sneller dan een treinverbinding -
maar juist het mijmerend langs weilanden en kanalen razen
de geest leegdwalen alvorens in een gesprek te duiken
is het fijnst aan een vergadering

langs het spoor trekt ons land in verscheidenheid aan mij voorbij
het verheuvelt en verplat
versteent en vergrast
verzandt, verkleit, verkust, verheit,
verdicht achter coulissen, naald en loof
om zich in watermassa of tussen groen kronkelende sloten weer te openen

en daarboven licht de lucht in alle kleuren op
van leigrauw tot rozevingerig,
wattewit, menistenblauw,
wijndonker, violet, stormgroen of ossenbloed,
en op het late uur in de provinciezwarte nacht
hier en daar, ver in de verte,
een als nachtlamp nagloeïende kleine stad

en ja ik ga daar
soms wat dichtertlijk van zweven
maar dat mag
en ach
al weet ik niet of het verantwoord literair is
in de stiltecoupé heeft niemand daar toch last van?

Maar mijn wereld is verdigitaliseerd
en de loze tijd van het reizen
die ik schuldvrij kon besteden aan uit het raam
en gelijktijdig in mijn navel staren,
– een acrobatisch staaltje dubbelzien –

is verloren sinds de reis tussen woonkamer en vergaderruimte
comprimeerde tot twee trappen
en een overloopje
naar mijn zolderkamer.

En daar waar het scherm zich vult
met wachtende hoofden,
onhandig wuivend naar elkaar,
raak ik afgeleid van al die spiegelbeelden
die in het cameraatje vooral turen naar zichzelf.

Of misschien ben ik het alleen;
een halve bosnimf die
gevangen door zijn weerglans in het scherm
wegwijnt tot er niets meer van hem over is,
dan enkel een narcis.

Zie, daar ga ik al,
zelfs in eigen werkkamer verlang ik
naar Homerische vergezichten
in plaats van verpixelde gesprekken.

Ik vrees dat mijn spiegelbeeld zich op een onbewaakt moment
los zal scheuren van mijn zelf
en een eigen leven leiden gaat.

Misschien moet ik hem dat gunnen,
mag hij uit de kaders scheuren van het scherm
en bevrijd van die tot enen en nullen samengedrukte
echo van het menselijk contact
de deur uit rennen
naar horizon en wildernis

ik hoop dat jij hem daar
Joost
ontvangt met open armen
en wil leren hoe hij met poëzie
een vis kan vangen.